

ברוכים הבאים, אורחים לא רצויים

האחיין שמנפץ חלום בן שבעים וחמש שנה // ההורים שנאלצים 'לארח' ילד שלא מגשים ציפיות // ומתי לא מקבלים תעודת 'עובד ה' בכיר'?

מרמזים לו בעדינות להסתלק מכאן? הוא עלול להיפגע. משאירים אותו במסע? אברהם יודע שזה יהיה על חשבון השאיפה הכי כמוסה שלו. זה או לוט – או גילוי שכינה.

ואברהם בוחר.

בוחר לשתוק.

הוא יוצא מחרן, נכנס לארץ ישראל, יורד מצרימה – ולוט איתו. מאושר מהזכות לשהות בצל קודשו של הדוד הקדוש, בלי לדעת שהוא מהווה מטריד איום בכל רגע של שהות לצידו.

ואברהם שותק.

מוותר על החלום הנכסף והקדוש ביותר.

האור החיים הקדוש מתאר זאת בפרשת לך לך, שהקדוש ברוך הוא היה 'יושב ומצפה מתי יפרד לוט, ולא הראהו עד שנפרד לוט'.

ואברהם? גם הוא ממתין ונכסף, אין לנו דרך לתאר את הכאב שיש כאן, על התשוקה הבוררת שאינה באה לסיפוקה.

אבל הוא שותק. כדי לא להכלים את האחיין.

ג

אברהם אבינו מלמד אותנו פרק בסבלנות. שוב ושוב. גם השבוע, בתחילת הפרשה, אנו מגלים את אותה הקרבה ממש. זה קורה ביום השלישי למילתו, הקדוש ברוך הוא בא בכבודו ובעצמו לבקר אותו בחולשתו, אבל בדיוק אז מזהה אברהם מרחוק בשלושה 'בני דודים' מהסוג הנחות ביותר, זה שמשתחוה לעפר הרגליים.

ואברהם, במקום להתענג על זיו השכינה, במקום להתעלות עוד ועוד במדרגות רמות ונשגבות שאינן בהשגתו, בוחר לעזוב הכול – ורץ להתחנן בפני הערביים שיסכימו 'לכבד' אותו כאורחים...

הייתכן?

לוותר על קרבת אלוקים שאין כדוגמתה – לטובת ערביים מגושמים?

וכי יזכה לשמוע מהם דברי תורה?! וכי יזכה לרכוש מהם תובנה מאירה בעבודת ה'?! שום דבר.

ערביים!

יש דבר בעולם חשוב יותר מאשר לארח את הבורא יתברך בעצמו?!

מתברר שכן.

'גדולה הכנסת אורחים – יותר מהקבלת פני השכינה'.

הרה"ק ה'תולדות יעקב יוסף' ז"ע מביא בשם רבו, מרן אור שבעת

א

הוא היה ילד ממשפחה פשוטה מאוד. אבא שהחזיק בחנות של מוצרים לא ראויים, סביבה שחינכה לערכים לא טובים, ומלך שסיפר לכולם שהוא ולא אחר ברא את העולם.

והוא, בתהליך מופלא שאין לנו דרך להסביר, עשה את כל המסלול ממחוזות הכפירה הנוראיים ביותר – עד לגילוי האמונה בק-ל אחד. העולם הזה היה מסתורי מדי, מכדי לתלות את בריאתו במלך נמרוד. ההתבוננות המעמיקה שלו הביאה אותו למסקנה נחרצת שאינה ניתנת לערעור:

יש מנהיג לבירה.

וכשאתה נרעש מעוצמת הגילוי, כל מה שאתה מבקש זה – לדבוק בו, לראות את כבודו, להבין את משמעות החיים שהועיד לי הבורא. ואברהם, מתהלך שבעים וחמש שנים בציפייה דרוכה: האם זה יקרה יום אחד? האם אזכה שהבורא בעצמו יתגלה אלי?

בדרך, מוכן אברהם אבינו ללחום את מלחמת האמונה. הוא מנתץ פסלים, מתווכח עם כל העולם ואפילו קופץ לתוך להבות כבשן ענקיות – אבל בליבו כמיהה עצומה:

מתי אבוא ואראה פני אלוקים?

ב

וזה קורה.

אחרי שבעים וחמש שנים, שומע אברהם אבינו את הקריאה: "לך לך! אם רוצה אתה שאגלה את כבודי אליך – עליך לעזוב את הכול! לזנוח מאחור את הבית, את השכנים, אפילו את המשפחה הקרובה, להתחיל חיים חדשים. רק כך אוכל להתגלות!"

ואברהם? בשבילו זו כלל לא שאלה. שום דבר בעולם לא שווה את עוצמת ההתגלות האלוקית שמובטחת לו.

הוא יוצא מחרן, מוכן ללכת אל המקום שאליו יכוון אותו ה'.

אבל רגע לפני היציאה מהעיר – הוא מבחין בזווית עיניו באורח בלתי רצוי שעלול לשבש את כל התוכניות:

לוט.

לוט הוא אחיין. בן משפחה. מהאנשים שהוא אמור להתנתק מהם כדי לזכות בגילוי שכינה.

מה עושים?

אבני דרך לאמונה וביטחון בנבכי החיים ממשנתו המאירה של כ"ק מרן אדמו"ר מספינקא שליט"א

מי מאיתנו לא נפגש לפעמים עם אנשים פחותים בדרגה ממנו לכאורה, שעולם המושגים שלהם רחוק מהעולם הזך והמפואר שלו. אברהם אבינו מוריש לנו כלל עצום: כל המצבים האלה הם לא 'שיבוש' – הם 'אורחים' שהקדוש ברוך הוא מזמן לך! דע לך, שלקבל את ה'אורחים' הללו בסבר פנים יפות, בסבלנות, בלי לדחות אותם על הסף – גדולה יותר מהקבלת פני השכינה! כי סבלנות – היא קורס האמונה הכי טוב שיש!

ה

כשאתה נאלץ להמתין בסבלנות, אין לך ברירה אלא להתחזק באמונה, כי אם לא – אתה עלול לאבד את דעתך מרוב לחץ! המצבים הללו הם כמו אש נמוכה שבוערת מתחת הסייר. האדם 'מתבשל' באמונה. מצד אחד הוא לא מסוגל לסבול את מה שעובר עליו, ומצד שני – הוא שותק, נושך שפתיים בגבורה, נלחם עם המחשבות המתסכלות שלו, לא נותן לעצמו להתיימש או להישבר או לאבד עשתונות.

אומר לנו אברהם אבינו: יגיע רגע שבו תסיים את המשימה הזו. ה'אורח' יעזוב את השטח, ואף אחד בעולם לא ימחא לך כפיים! איש לא יעריך את העבודה הפנימית השקטה שלך, אף אחד לא יכתיר אותך בתואר 'עובד השם בכיר', אנשים לא יצביעו עליך ברחוב בהתפעלות.

גם אתה לעצמך – לא תדע להעריך את מה שעשית כאן. הרבה יותר נחמד לזכות ל'הקבלת פני שכינה', ולהישאר כל החיים תחת הרושם העז של הגילוי האלוהי לו זכית, ולספר לעצמך עד כמה אתה כבר נמצא במדרגות עליונות בעבודת השם – אבל שום גילוי מפעים לא ישנה אותך מבפנים כמו אותו רגע של 'הכנסת אורחים' מעיקה! הנפש שלך נבנית שם, בסבלנות, בשתיקה, באש הבוררת, בתשוקה שלא באה על סיפוקה – יותר מכל הקבלת פני השכינה!

א

העולם נוהג להילחם בכאב, אינסוף פיתוחים וטכניקות, שיטות ומודלים שמנסים להעלים אותו מחיינו.

אבל רגע לפני שפותחים נגדו מלחמה, אולי הגיע הזמן לתת ל'אורח' השמימי את מקומו הראוי, ולאפשר לו להוביל אותנו לבניית הנפש הפנימית.

הבה נזכור כיצד מסתיים האירוח של אותם שלושת ה'ערביים': הבטחה לישועה פלאית שתגיע את העולם. ילד ראשון בגיל מאה! כשהאדם מאפשר לכאב להרחיב לו את הנפש – הוא יוצר בתוכו 'כלי' שיהיה מוכן להכיל את השפע הגדול שעוד יבוא בעזרת ה'.

מעובד לפי הבנת הכותב. לתכנים נוספים ולתגובות – מכון 'אמונה פשוטה': a0504171897@gmail.com

הימים הבעל שם טוב הקדוש: הכנסת אורחים גדולה יותר מהקבלת פני השכינה – גם אם לא מדובר באורחים מהסוג של הבעלזער רב זי"ע!

גם אם אתה מסתכן לכאורה בביטול תורה או אפילו בסיפורי לשון הרע חלילה – מכל מקום 'גדולה הכנסת אורחים'... ולנו לא נותר אלא לשאול: למה?

ת

הלוואי והיינו חיים בעולם שבו כל השאיפות שלנו מתגשמות בתוך רגע.

תחשבו על כך: רוצים מיליון דולר במזומנים? קיבלתם. מבקשים להרגיש את המתקנות המופלאה ביותר בעבודת התפילה? קיבלתם. ילדים מחונכים שרק ממלאים אתכם נחת? גם קיבלתם. אבל כולנו יודעים שזה לא כך.

הרבה פעמים אנחנו מוצאים את עצמנו 'מארחים' בתוכנו מצבים לא רצויים.

היינו רוצים שהכול ייראה אחרת – אבל מציאות החיים הכריחה אותנו לחיות, לפחות כרגע, בצל המצב הלא רצוי הזה. יש הורים שהיו רוצים יותר מהכול ילדים שימלאו אותם נחת, אבל לצערם – הם 'מארחים' גם ילד שלא מגשים את ציפיותיהם. וזה כואב.

יש אנשים שהיו מעדיפים רווחה כלכלית, אך נאלצים 'לארח' את טעמו המריר של המחסור. וזה לא נעים.

יש יהודים שבטוחים כי אם רק היה להם סיפור חיים אחר – הם היו מתעלים הרבה יותר בתורה ועבודת ה', אבל כרגע הם נאלצים 'לארח' את מציאות החיים המאכזבת שלא מאפשרת להם יותר מידי.

והאמת? זה לא רק בדברים גדולים:

מי מאיתנו לא נאלץ לפעמים 'לארח' מצב של פקק בלתי נגמר בכביש.

מי מאיתנו לא מצא את עצמו 'מארח' בעל כורחו אנשים שהוא לא מרגיש נעים בקרבם.